

завелъ въ сиропиталището и дрънкалъ звѣнеца — и двамата избѣгли.

— Та това прилича на скитничеството на извѣстния италиански разбойникъ Реналдини — забѣлѣза Илиевъ.

— За жалостъ, да. Бащата на тѣзи момчета отначало плащаше паричната глоба за кражбитѣ имъ, а послѣ не веднажъ е отлежавалъ въ затвора. Жена му заявява, че мжжъ ѝ е пияница и лѣнивецъ, че не се грижи ни за нея, ни за дѣцата и отдавна я напусналъ. Сждътъ, разбира се, обвинява бащата, но той заявилъ, че се отказва отъ дѣцата. Три пѣти вече единъ стражаръ е залавялъ момчетата и насила ги довлича въ училище; но всѣки пѣтъ се струпваше навалица прѣдъ училищното здание, което съвсѣмъ не е желателно.

— Разбира се! Така си е, — обади се Ивановъ, като погледна часовника си: той имаше нѣкждѣ частенъ урокъ и бързаше.

— Послѣдния пѣтъ стражарътъ хубаво ги набилъ; послѣ азъ ги мѣмрахъ прѣдъ цѣлия класъ и ги показвахъ като момчета съ лошо поведение... Тѣ тържествено обѣщаха да се поправятъ. И какво мислите стана? Точно въ десетъ часа, въ междучасието, тѣ пакъ избѣгаха неизвѣтсно дѣ; и до днесъ нито полицията, нито училищниятъ слуга не можаха да научатъ свѣрталището имъ.

Днесъ приспиватъ въ нѣкой оборъ, утрѣ — въ нѣкоя фурна. Снощи, когато имаше снѣжна буря, казватъ, че били ношували между желѣзата подъ моста. Въобще, невъзможно е да се намѣрятъ.

— Въ всѣки случай, това е нѣщо нечувано, — каза учителътъ Хинковъ, който пишеше протокола, като остави перото.